

Punt lacrimal

Marxaves a una guerra que no era nostra i jo em negava a deixar anar ni una llàgrima per ells

Abel Pau

El tren en què arribarà el teu cadàver s'anirà deformant rere un tel llagrimós perquè, quan em neix el plor i no parpellejo, en lloc de caure'm galtes avall va construint un mur, un tel aquós que distorsiona la imatge, que l'engrosseix i la corba. Avui tornaré a aquella andana després de massa anys. M'hi acompanyarà el nostre fill perquè ja no em deixa sortir sola de casa, per si caic.

Fa mig segle les fulles seques s'enlairaven als dos costats del tren que accelerava i jo assecava la por fent pressió amb el polze i amb l'índex sobre els meus dos punts lacrimals. El nen m'agafava la mà dreta com t'havia engrapat a tu el dit pocs anys abans mentre em xuclava el pit. Tots dos et miràvem mentre et feies petit via enllà: treies mig cos per la finestra i sacsejaves un braç que ens deia fins aviat. Marxaves a una guerra que no era nostra i jo em negava a deixar anar ni una llàgrima per ells mentre em resava aquesta andana no la torno a trepitjar si no és per venir a buscar-lo de tornada.

Van arribar dues cartes. La primera al cap d'uns anys: Desaparegut al front. La segona fa dos dies.

M'aferro al braç del teu fill quan m'adono que no, que el tren en què arriba el teu cadàver no es deforma rere cap tel llagrimós.

Muriel Villanueva

